

Finále série zo sveta Tieňolovcov!

Tíňové puto

CASSANDRA CLARE

POSLEDNÁ HODINA TRETIA KNIHA

TIENOLOVECKÁ SÁGA

Tříňové puto

CASSANDRA CLARE
je autorka týchto kníh:

TAJOMNÁ TEMNOTA
POLNOČNÁ DÁMA
PÁN TIEŇOV
KRÁLOVNÁ VETRA A TMY

NÁSTROJE SMRTELNÍKOV
MESTO KOSTÍ
MESTO POPOLA
MESTO SKLA
MESTO PADLÝCH ANJELOV
MESTO STRATENÝCH DUŠÍ
MESTO NEBESKÉHO OHŇA

PEKELNÉ STROJE
MECHANICKÝ ANJEL
MECHANICKÝ PRINC
MECHANICKÁ PRINCEZNÁ

NAJSTARŠIE KLIATBY
ČERVENÉ ZVITKY MÁGIE
STRATENÁ BIELA KNIHA

POSLEDNÁ HODINA
ZLATÉ PUTO
ŽELEZNÉ PUTO
TRŇOVÉ PUTO

KÓDEX TIEŇOLOVCOV

MAGNUS BANE
Zápisky veľkobosoráka

PRÍZRAKY TIEŇOTRHU

Třňové puto

CASSANDRA CLARE

POSLEDNÁ HODINA

TRETIA KNIHA

slovar

Copyright © 2023 by Cassandra Clare, LLC
Jacket photo-illustration © 2023 by Cliff Nielsen
Jacket design by Nick Sciacca © 2023 by Simon & Schuster, Inc.
Translation © Diana Ghaniová 2023
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2023

ISBN 978-80-556-6393-7

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu

Cassandra Clare – The Last Hours Series, Book 3: Chain of Thorns, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Margaret K. McElderry Books, an imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division, New York 2023, preložila Diana Ghaniová.

Verše z básní *Paríž* (Arthur Symons), *Sivé sú skaly, ešte sivšie more* (Charles G. D. Roberts), *Do kopca* (Christina Rossettiová), *Príbeh starého námorníka* a *Christabel* (Samuel Taylor Coleridge), *Sezóna v pekle* (Arthur Rimbaud), *Locksley Hall* (Alfred Tennyson), *Layla a Madžnun* (Nizámí Gandževí), *Ben Jonson zabáva muža zo Stratfordu* (Edwin Arlington Robinson), *Verše pre Altheu, z väzenia* (Richard Lovelace), *Mariana* (Alfred Tennyson), James Elroy Flecker: *Ničiteľka lodí, mužov a miest, Londýn* (William Blake), *Epistola Auguste* (Lord Byron), *Stvoril si ma – tvoj výtvor zmar už zviera?* (John Donne), *Balada o bielom koňovi* (G. K. Chesterton), *Rozprávka* (Amy Lowellová), *Aké jasné a aké žiarivé* (A. E. Housman), *Ghasta alebo Pomstivý démon!!!* a *Ozymandias* (Percy Bysshe Shelley), *Kotvy* (Cicely Foxová), *Chudobná Susan chvíľu sní* (William Wordsworth), *Neporazený* (William Ernest Henley) a *Zbohom falošnej láske* (Sir Walter Raleigh) preložila Jana Kantorová-Báliková.

Zodpovedná redaktorka Martina Urbanová

Editorka Dana Brežňanová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2023.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

Musíme sa naučiť strpieť to, čomu sa nedokážeme vyhnúť; náš život, podobne ako harmónia sveta, je plný protikladov – rozdielnych tónov, sladkých aj drsných, ostrých aj nevýrazných, veselých aj vážnych: čo by dokázal hudobník, ktorý by mohol ovplyvniť len niektoré z nich? Musí vedieť využiť všetky a miešať ich; a rovnako by sme mali miešať dobro a zlo, ktoré sú súčasťou nášho života; naša bytosť nedokáže prežiť bez tejto zmesi a ani jedna časť pre ňu nie je menej potrebná ako druhá.

Michel de Montaigne: *Eseje*

PROLÓG

Neskôr si James spomínal len na zvuk vetra. Kovový výkrik, ako keď nôž zaškrípe na sklených črepinách, a zúfale a hladné zavýjanie niekde pod tým všetkým.

Kráčal po dlhej ceste: mal pocit, že pred ním po nej nikto nešiel, lebo na zemi nezazrel žiadne stopy. Obloha rovnako zívava prázdnotou. James nevedel určiť, či je noc alebo deň, zima alebo leto. Pred ním sa rozprestierala len holá hnedá zem a nad ním si-vasté nebo.

Vtedy to začul. Zdvihol sa vietor, ktorý rozohnal suché listy a jemný prach okolo jeho členkov. Stále silnel, až jeho zvuk takmer prehlušil dupot približujúcich sa nôh.

James sa obrátil a pozrel za seba. Čiastočky prachu vírili vo vetre. V očiach ho štípal piesok. V piesočnej búrke uvidel rozmazaný tucet – nie, bolo ich sto, ba dokonca viac ako sto – tmavých postáv. Neboli to ľudia, to mu bolo jasné: hoci nevedeli lietať, mal pocit, že sú súčasťou prudkého vetra. Tiene sa okolo nich vlnili ako krídla.

Víchor mu zavýjal v ušiach, keď mu preleteli nad hlavou. Prepletený chumáč tieňových bytostí so sebou priniesol nielen mráz do tela, ale aj pocit chladnej hrozby. Pomedzi zvuky spojené s ich príchodom sa ako nič v krosnách ťahal šepot.

„Prebúdzajú sa,“ povedal Belial. „Počuješ, vnuk môj? Prebúdzajú sa.“

James sa strhol a zhíkol. Nemohol dýchať. Vyškriabal sa nahor z piesku a tieňov a zistil, že je v neznámej miestnosti. Zatvoril oči a znova ich otvoril. Nie v neznámej: teraz už vedel, kde je. V izbe v hostinci spolu so svojím otcom. Will spal v druhej posteli, Magnus niekde na tej istej chodbe.

Vyklízol z postele a mykol sa, keď sa bosými nohami dotkol studenej dlážky. Potichu prešiel krížom cez miestnosť k oknu a zadíval sa na zasnežené polia, ktoré sa ťahali, kam až oko dovidelo.

Sny. Desili ho. Belial ho v nich odjakživa navštevoval. Práve v snoch videl ponuré kráľovstvá démonov, práve v snoch videl Beliala zabíjať. Doteraz nevedel, kedy je sen snom a kedy hrôzostrašnou pravdou.

V čiernobielym svete za oknom sa črtala zimná pustatina. Ocitli sa niekde pri zamrzutej rieke Tamar. Zastavili sa tam večer, keď začalo snežiť tak husto, že sa nedalo pokračovať v ceste. Neprišla však pekná snehová prehánka, ba ani prudká chaotická fujavica. Tento sneh mal smer a cieľ: pod ostrým uhlom padal na holú bridlicovohnedú zem ako nekonečná salva šípov.

Hoci James celý deň nerobil nič iné, iba sedel v koči, cítil sa vyčerpaný. Len čo do seba natlačil trocha horúcej polievky, vyšiel na poschodie a zvalil sa do postele. Magnus a Will zostali sedieť v salóne v kreslách pri ohni a ticho sa rozprávali. James si domyslel, že rozoberajú jeho. Nechal ich. Nezáležalo mu na tom.

Bola to už tretia noc, odkedy odišli z Londýna s úmyslom nájsť Jamesovu sestru Lucie. Tá odišla s bosorákom Malcolmom Fadeom, a zachovanou mŕtvolou Jesseho Blackthorna a zámerom natoľko temným a desivým, že nikto z nich nechcel ani vysloviť to slovo, ktorého sa všetci báli.

Nekromantia.

Dôležité bolo, zdôrazňoval Magnus, dostať sa k Lucie čo najskôr. Čo nebolo také jednoduché, ako sa zdalo. Magnus vedel, že Malcolm má dom v Cornwalle, ale nevedel, kde presne, a Malcolm zablokoval všetky pokusy o sledovanie utečencov. Museli sa spoľahnúť na staromódnejší prístup: po ceste sa často zastavovali v rôznych dolnosvetských krčmách. Magnus sa dával do reči

s miestnymi obyvateľmi, zatiaľ čo James a Will trčali v koči, aby nikoho nevydesili svojou tieňoloveckou prítomnosťou.

„Nikto mi nič nepovie, keď si budú myslieť, že cestujem s ne-
filmami,“ povedal Magnus. „Váš čas príde, keď dorazíme k Malcol-
movi a budeme si musieť poradiť s ním aj Lucie.“

Dnes večer oznámil Jamesovi a Willovi, že zrejme našiel bo-
sorákov dom a že ich od neho delí už len niekoľko hodín cesty,
ktorú poľahky zdolajú druhý deň ráno. A ak to nebude to správne
miesto, budú pokračovať v ceste.

James zúfalo túžil sestru nájsť. Nielen preto, lebo mal o ňu
strach, hoci aj to bola pravda, ale aj vzhľadom na všetko ostatné,
čo sa dialo v jeho živote. Kvôli všetkému, čo odsúval nabok. Nú-
til sa nemyslieť na to, až kým nenájde sestru a nepresvedčí sa, že
je v bezpečí.

„James?“ Z myšlienok ho vytrhol ospalivý hlas. James sa od-
vrátil od okna a zistil, že otec sedí na posteli. „Jamie *bach*, čo sa
deje?“

James pozrel na otca. Will vyzeral unavene a husté čierne vla-
sy mu odstávali na všetky strany. Ľudia Jamesovi často vravievali,
že je ako Will, a on to vnímal ako poklonu. Jeho otec mu celý ži-
vot pripadal ako ten najsilnejší muž, akého poznal, najzásadovejší
a najoddanejší tým, ktorých ľúbil. Will o sebe nikdy nepochybo-
val. Nie, James sa na Willa Herondalea vôbec nepodobal.

Oprel sa chrbtom o studené okno. „Len zlý sen,“ vysvetlil.

„Uhm.“ Will sa zatváril zamyslene. „Aj včera v noci si mal zlý
sen. A aj noc predtým. Nechceš sa o niečom porozprávať, Jamie?“

James si na okamih predstavil, že by sa otcovi so všetkým zve-
ril. S pravdou o Belialovi, Grace, náramku, Cordelii, Lilith. Všet-
ko by mu prezradil.

Tá predstava však v jeho mysli nepretrvala. Nevedel si predsta-
viť otcovu reakciu. Nevedel si predstaviť, že by tie slová vyslovil.
Držal to všetko v sebe tak dlho, že nedokázal nič iné, iba v tom po-
kračovať: chrániť sa ešte lepšie jediným spôsobom, ktorý poznal.

„Len sa bojím o Lucie,“ povedal nahlas. „Ktovie, do čoho sa
zaplietla.“

Willov výraz sa zmenil – Jamesovi sa zdalo, že na otcovej tvári zazrel záblesk sklamaní, hoci v prítomí si tým nemohol byť istý. „Tak sa vráť do postele,“ vyzval ho. „Podľa Magnusa ju zajtra pravdepodobne nájdeme a bude lepšie, keď budeme oddýchnutí. Možno sa nepoteší, keď nás uvidí.“

I

SÚMRAK

*Môj Paríž je svet, v ktorom súmrak prelieva sa
do divých nocí v čierno-zlatom súznení;
úsvit tu azda môže byť aj studený –
ale tie zlaté noci, vonných vnemov krása!*

Arthur Symons: *Paríž*

Zlaté dlaždice na podlahe sa leskli v žiare veľkolepého lustra, ktorý striasal kvapky svetla ako snehové vločky padajúce z konárov stromov. Tichá a sladká hudba zosilnela, keď James vystúpil spomedzi tanečníkov a podal ruku Cordelii.

„Zatancuj si so mnou,“ poprosil. V čiernom redingote mu to svedčalo: tmavá látka zvýrazňovala jeho zlatisté oči a výrazné líčene kosti. Čierne vlasy mu padali do čela. „Si nádherná, Daisy.“

Cordelia ho chytila za ruku. Keď ju viedol na parket, obrátila sa a v zrkadle na opačnom konci plesovej sály zazrela ich odraz: Jamesa v čiernom a seba vedľa neho v odvážnych šatách z rubínovočerveného zamatu. James na ňu hľadel – nie, díval sa na druhý koniec miestnosti, kde stálo bledé dievča v slonovinových šatách s vlasmi farby krémovobielych lupienkov ruží a opätovalo mu pohľad.

Grace.

„Cordelia!“ Matthewov hlas ju prinútil otvoriť oči. Zakrútila sa jej hlava a na okamih sa rukou oprela o stenu skúšobnej kabínky,

aby nespada. Ten sen – alebo skôr nočná mora? Ukázalo sa predsa, že nebol až taký príjemný – bol strašne živý. „Madam Beausoleilová chce vedieť, či nepotrebuješ pomoc. Pravdaže,“ dodal šibalsky, „rád by som ti pomohol ja osobne, ale to by bol škandál.“

Cordelia sa usmiala. Muži zvyčajne nesprevádzali do krajčírskych salónov ani manželky alebo sestry. Keď pred dvoma dňami prišli prvýkrát, Matthew nasadil svoj povestný úsmev a očaril madam Beausoleilovú natolko, že mu dovolila zostať v obchode s Cordeliou. „Nevie po francúzsky,“ zaklamal, „a bude potrebovať moju pomoc.“

Ísť s ním do obchodu bolo jedno, ale dovoliť mu vojsť do skúšobnej kabínky, kde si Cordelia práve obliekla odstrašujúco štýlové červené zamatové šaty, by bol skutočne *un affront et un scandale!* – najmä v takom exkluzívnom podniku, akým bol obchod madam Beausoleilovej.

Cordelia zavolala, že nič nepotrebuje, ale o chvíľu jej aj tak niekto zaklopal na dvere a zjavila sa jedna z modistiek s háčikom na zapínanie drobných gombíkov. Zaútočila na gombičky na chrbte Cordeliiných šiat bez toho, aby ju o to Cordelia požiadala – zjavne s tým mala bohaté skúsenosti –, tlačila a ťahala, akoby bola Cordelia len figurína. O chvíľu – so zapnutými šatami, zdvihnutým poprsím a upravenými sukňami – smela Cordelia vyjsť do hlavnej miestnosti krajčírskoho salóna.

Bolo to nádherné miesto zariadené v odtieňoch bledomodrej a zlatistej, takže vyzeralo ako veľkonočné vajíčko. Pri prvej návšteve bola Cordelia prekvapená a zároveň zvláštne očarená, keď videla, ako sa vystavuje tovar: vysoké štíhle svetlovlasé odfarbené modelky chodili sem a tam po miestnosti so stužkou s číslom na krku, aby bolo vidieť, aký štýl predvádzajú. Za dverami s čipkovými závesmi sa nachádzalo množstvo látok, z ktorých si mohla vyberať: hodváb aj zamat, satén aj organza. Keď Cordelii ukázali tie hromady, v duchu ďakovala Anne, že ju naučila aspoň niečo o móde: odmietla čipky a pastelové farby a rýchlo si vybrala to, čo jej pristalo. Za pár dní jej krajčírky ušili všetko, čo si objednala, a teraz sa vrátila, aby si vyskúšala hotové výrobky.

A ak mohla veriť Matthewovmu výrazu, tak si vybrala dobre. Sedel v pásikavom čierno-bielom pozlátenom kresle s otvorenou knihou – so škandalózne odvážnou *Claudine à Paris* – na kolenách. Keď Cordelia vyšla z kabínky a začala sa obzerat' v trojitom zrkadle, zdvihol zrak a jeho zelené oči potemneli.

„Si nádherná.“

Na okamih takmer zatvorila oči. *Si nádherná, Daisy*. Nechcela však myslieť na Jamesa. Nie teraz. Nie, keď bol Matthew taký láskavý a požičal jej peniaze na kúpu garderóby (z Londýna utiekla len s jednými šatami a už si túžila obliecť niečo čisté). Obaja si predsa navzájom niečo sľúbili – Matthew, že v Paríži nebude priveľa piť; Cordelia, že sa nebude trápiť pochmúrnymi spomienkami na svoje zlyhania: myšlienkami na Lucie, otca a svoje manželstvo. A odkedy prišli, Matthew sa ani nedotkol vínového pohára alebo fľaše.

Potlačila skleslosť, usmiala sa na Matthewa a sústredila sa na zrkadlo. Pripadala si takmer cudzia. Šaty jej ušili na mieru: výstrih bol odvážne hlboký, zatiaľ čo sukňa jej tesne obopínala boky, a potom sa rozširovala ako stonka a lupienky ľalie. Rukávy boli krátke a nariasené, takže jej odhaľovali ruky. Na svetlohnej pokožke mala výrazné čierne znamenia, ale vďaka ochranným čarom by si ich nevšimol žiadny obyčajný.

Madam Beausoleilová mala salón na Rue de la Paix, kde sídlili najslávnejší krajčíri na svete vrátane House of Worth a Jeanne Paquinovej, a podľa Matthewa dobre poznala Tieňosvet. „Hypatia Vexová nakupuje jedine u nej,“ prezradil Cordelii pri raňajkách. Minulosť samotnej madam bola zahalená hlbokým tajomstvom, čo Cordelii pripadalo typicky francúzske.

Pod šatami nemala takmer nič – vo Francúzsku bolo zjavne v móde, že šaty obopínali tvar tela. Tenký korzet bol všitý priamo do látky živôtika. Hodvábná rozeta zvýrazňovala prsia; lem sukne zase zlatá čipka. Z nízko vykrojenej zadnej časti jej vykúkala krivka chrbtice. Šaty boli hotové umelecké dielo a Cordelia to madam aj povedala (po anglicky a Matthew prekladal), keď k nej napokon podišla s ihelnicou v ruke, aby sa pozrela na výsledok svojej práce.

Madam sa zasmiala. „Moja práca bola jednoduchá,“ skonštatovala. „Stačilo len zvýrazniť krásu, ktorou oplýva vaša manželka.“

„Ach, nie je to moja manželka,“ vysvetlil Matthew a zelené oči mu zaiskrili. Matthew nemal nič radšej ako náznak škandálu. Cordelia vystrúhala grimasu.

Madam slúžilo ku cti – alebo to bolo možno len preto, lebo boli vo Francúzsku –, že ani nežmurkla. „*Alors*,“ prehodila. „Málokedy mám to šťastie, že obliekam takú prirodzenú a nezvyčajnú krásku. Tu sú v móde samé svetlovlásky, ale svetlovláskam sa také farby nehodia. Táto je ako krv a oheň, prisilná pre svetlú plet' a vlasy. Tým sa hodia pastelové šaty s čipkou, ale slečna...“

„Slečna Carstairsová,“ doplnila Cordelia.

„Slečna Carstairsová si vybrala dokonale. Keď vstúpíte do miestnosti, *mademoiselle*, zažiarite ako plamienok sviečky, ktorý pritiahne všetky pohľady ako svetlo nočné motýle.“

Slečna Carstairsová. Cordelia nebola pani Cordelia Heron-daleová ktovieako dlho. Vedela, že by sa na to meno nemala viazať. Bolelo ju, že ho stratila, ale je to len sebaľútosť, nahovárala si pevne. Bola Carstairsová, Ďzahanšahová. V žilách jej kolovala Rostamova krv. Keby chcela, mohla by si obliecť aj oheň.

„Také šaty treba niečím doplniť,“ pokračovala zamyslene madam. „Zlatým náhrdelníkom s rubínom. Toto je pekná ozdôbka, ale primalá.“ Prstom ukázala na malý zlatý príviesok na Cordeliinom krku. Na drobný glóbus na zlatej retiazke.

Darček od Jamesa. Cordelia vedela, že by ho nemala nosiť, ale ešte nebola pripravená odložiť ho. To gesto jej pripadalo jednoznačnejšie ako preseknutie manželskej runy.

„Rád by som jej kúpil rubíny, keby mi to dovolila,“ ozval sa Matthew. „Žiaľ, odmieta.“

Madam sa zatvárila zmätene. Keby bola Cordelia Matthewova milienka, ako zjavne usúdila, prečo by odmietala náhrdelníky? Potľapkala Cordeliu po pleci, akoby ju v duchu ľutovala, že je taká zlá obchodníčka. „Na Rue de la Paix sú úžasní klenotníci,“ povedala. „Možno zmeníte názor, keď si prezriete ich výklady.“

„Možno,“ prehodila Cordelia a bojovala s nutkaním vyplaziť Matthewovi jazyk. „Teraz sa však musím sústrediť na šaty. Ako vám vysvetlil môj priateľ, počas cesty sa mi stratil kufor. Mohli by ste doručiť tieto šaty do Le Meurice už dnes večer?“

„Pravdaže, pravdaže.“ Madam prikývla a vrátila sa k pultu na druhom konci miestnosti, kde začala ceruzkou dopisovať čísla do kúpnej zmluvy.

„Teraz si myslí, že som tvoja milenka,“ zamrmlala Cordelia Matthewovi s rukami vbok.

Pokrčil plecami. „Sme v Paríži. Milenky sú tu bežnejšie ako croissanty alebo zbytočne malé šálky kávy.“

Cordelia niečo zahundrala a zmizla v skúšobnej kabínke. Snažila sa nemyslieť na cenu šiat, ktoré si objednala: tie z červeného zamatu na chladné večery a okrem nich ešte štvoro ďalších: jedny pásikavé čierno-biele vychádzkové so zladeným sakom, druhé zo smaragdovozeleného saténu so svetlozeleným lemom, potom odvážnu čiernu saténovú večernú róbu a posledné, kávovohnedé hodvábne so zlatým lemom. Anna by sa potešila, ale keby ich Cordelia chcela Matthewovi splatiť, musela by minúť všetky svoje úspory. Ten sa ponúkol, že náklady prevezme na seba, so slovami, že to preňho nebude problém – starí rodičia z otcovej strany zjavne zanechali Henrymu veľa peňazí –, ale Cordelia to nechcela prijať. Od Matthewa si už vzala dosť.

Keď si znova obliekla svoje staré šaty, vrátila sa k Matthewovi do salóna. Už zaplatil a madam potvrdila, že šaty dodá do večera. Jedna z modeliek žmurkla na Matthewa, keď spolu s Cordeliou vychádzali z obchodu do preplnených parížskych ulíc.

Bol jasný deň a obloha bola modrá – v Paríži túto zimu nena snežilo, ale v Londýne áno, a v meste vládol chlad, ale aj svetlo. Cordelia s radosťou súhlasila, že do hotela sa s Matthewom vráti pešo namiesto toho, aby si dali pristaviť fiaker (parížsku obdobu drožky). Matthew s knihou vo vrecku kabáta ešte stále rozprával o jej červených šatách.

„V kabaretoch budeš doslova žiarieť.“ Zjavne nadobudol pocit, že dosiahol víťazstvo. „Nikto nebude sledovať účinkujúcich.

Hoci, pravdupovediac, budú natretí na jasnočerveno s falošnými čertovskými rohmi na hlavách, takže možno predsa len upútajú pozornosť.“

Usmial sa na ňu – tým svojím úsmevom, ktorý dokázal roztopiť aj tých najprísnejších frflošov a rozplakať silných mužov a ženy. Ani samotná Cordelia nebola voči nemu imúnna. Aj ona sa usmiala.

„Vidíš?“ pokračoval Matthew a veľikášsky mávol rukou na výhľad pred nimi – široký parížsky bulvár, farebné markízy obchodov, kaviarne, kde sa ženy v nádherných klobúkoch a muži v pozoruhodne pásikavých nohaviciach zohrievali nad šálkami hustej horúcej čokolády. „Sľúbil som, že si to užiješ.“

Užívala si to? uvažovala v duchu. Možno aj áno. Zatiaľ sa jej väčšinou darilo nemyslieť na to, ako strašne sklamala všetkých, na ktorých jej záležalo. A to bol, koniec koncov, aj cieľ tejto cesty. Keď človek stratí všetko, premýšľala, nemá dôvod odmietnuť akokoľvek nepatrné šťastie. Napokon, nebola to Matthewova filozofia? Dôvod, prečo sem s ním prišla?

Žena sediaci v neďalekej kaviarni v klobúku ozdobenom pštroším perím a hodvábnymi ružami preniesla pohľad z Matthewa na Cordeliu a usmiala sa – zrejme schvaľovala zamilovanosť dvoch mladých ľudí. Pred niekoľkými mesiacmi by sa Cordelia začervenalala, ale teraz sa len usmiala. Čo na tom záležalo, keď si o nej ľudia mysleli niečo, čo nebola pravda? Všetky dievčatá by boli šťastné, keby im Matthew dvoril, tak nech si okoloidúci myslia, čo chcú. Veď nakoniec, tak predsa postupoval aj Matthew – vôbec sa nestaral o to, čo si myslia ostatní, skrátka bol sám sebou a bolo úžasné, s akou ľahkosťou si vďaka tomu vykračoval po svete.

Pochybovala, že by v takom stave, v akom bola, bez neho zvládla cestu do Paríža. Dostal ich – nevyspatých a zívajúcich – z vlakovej stanice do hotela Le Meurice, kde s veselým úsmevom začal žartovať s poslíčkom. Človek by si myslel, že celú noc prespal v páperových perinách.

V ten prvý deň spali až do popoludnia (v dvoch oddelených spálňach Matthewovho apartmánu so spoločnou obývačkou) a jej sa snívalo, že vyzozprávala všetky svoje hriechy recepčnému v ho-

teli. *Viete, moja mama bude mať dieťa a ja pri tom možno nebudem, lebo som príliš zaneprázdnená potulkami s najlepším priateľom môjho manžela. V minulosti som mala bájny meč Cortana – možno ho poznáte z La Chanson de Roland? Áno, no, ukázalo sa, že ho nie som hodná, a tak som ho dala bratovi, čím som ho, mimochodom, dostala do potenciálne smrteľného nebezpečenstva nie len od jedného, ale hneď dvoch mocných démonov. Mala som sa stať parabataikou svojej najlepšej priateľky, ale teraz sa to už nestane. A dovolila som si uveriť, že muž, ktorého ľúbim, možno ľúbi mňa, nie Grace Blackthornovú, hoci o svojej láske k nej vždy rozprával priamo a úprimne.*

Keď skončila, zdvihla zrak a videla, že recepčný má Lilithinu tvár so spleťou zvijajúcich sa čiernych hadov namiesto očí.

Poslúžila si aspoň mne, drahá, zahrkútala Lilith a Cordelia sa prebudila s výkrikom, ktorý sa jej v hlave ozýval ešte niekoľko minút.

Keď sa neskôr znova zobudila na to, že slúžka odhrnula závesy, s úžasom sa zadívala na jasný deň za oknom a parížske strechy, ktoré sa ako poslušní vojaci ťahali až za obzor. V dialke sa na búrkovomodrej oblohe vyzývalo týčila Eiffelova veža. A Matthew vo vedľajšej izbe čakal, kým sa k nemu pridá, aby zažili dobrodružstvo.

Nasledujúce dva dni spolu jedávali – raz v úžasnej reštaurácii Le Train Bleu na železničnej stanici Gare de Lyon, ktorá Cordeliu ohromila: bola taká krásna, akoby sedeli vo vybrúsenom zafire! –, prechádzali sa po parkoch a nakupovali: košele a obleky pre Matthewa v Charvet, kam chodili na nákupy aj Baudelaire a Verlaine, a šaty, topánky a kabát pre Cordeliu. Klobúky nedovolila kupovať ani Matthewovi – vyhlásila, že všetko má svoje hranice. Matthew tvrdil, že hranicou by mali byť dáždnyky, nevyhnutný doplnok každých šiat, a zároveň aj užitočná zbraň. Zachichotala sa a potom si začudovane pomyslela, aké príjemné je zasmiať sa.

Azda najviac ju prekvapilo, že Matthew viac než dodržal svoj sľub: nevypil ani kvapku alkoholu. Dokonca zniesol aj nesúhlasné pohľady čašníkov, keď pri jedle odmietol víno. Na základe skúsenosti s otcovým pitím Cordelia očakávala, že mu bude zle, ale naopak, bol čulý a energický. Vláčil ju po celom Paríži, po pamiatkach,

múzeách, pamätníkoch a záhradách, čo jej pripadalo dospelácke a svetácke, a presne to mal určite v úmysle.

Teraz pozrela na Matthewa a pomyslela si, že vyzerá šťastný. Úprimne a jednoducho šťastný. A ak sa ukáže, že tento výlet do Paríža nebude jej spásou, môže sa aspoň ubezpečiť, že zachráni jeho.

Chytil ju pod pazuchu a previedol po rozbitom úseku chodníka. Cordelia si spomenula na tú ženu v kaviarni, čo sa na nich usmiala, lebo ich považovala za zamilovaný pár. Keby len vedela, že Matthew sa ju nepokúsil ani len pobožkať. Bol vzorom zdržanlivého džentlmena. Raz či dvakrát, keď si v hotelovom apartmáne zažehlali dobrú noc, mala pocit, že v jeho očiach zachytila zvláštny pohľad, ale možno sa jej to iba zazdalo. Nebola si celkom istá, čo očakáva ani aký má z toho všetkého pocit.

„Užívam si to,“ pripustila nahlas a myslela to naozaj vážne. Vedela, že tu je určite šťastnejšia, ako by bola v Londýne, kde by sa len utiahla do domu na Cornwall Gardens. Alastair by sa k nej snažil správať láskavo, matka by bola šokovaná a zarmútená a Cordelia by sa snažila všetko nejako zvládnuť, aj keby najradšej zomrela.

Takto to bolo lepšie. Prostredníctvom hotelovej telegrafickej služby poslala rodine domov krátky odkaz, v ktorom im oznámila, že si v Matthewovom sprievode vyrazila nakúpiť do Paríža jarný šatník. Tušila, že im to bude pripadať zvláštne, ale dúfala, že aspoň nikoho neznepokojí.

„Len tak zo zvedavosti,“ prehodila, keď sa priblížili k budove hotela s veľkolepou fasádou s kovanými balkónmi a vysvietenými oknami, ktoré ožarovali zimné ulice. „Spomínal si, že v kabarete budem žiarit? V akom kabarete a kedy tam ideme?“

„Vlastne dnes večer,“ odvetil Matthew a otvoril jej dvere hotela. „Budeme spolu cestovať do samotného srdca pekla. Bojíš sa?“

„Ani trocha. Som len rada, že som si vybrala červené šaty. V súlade s témou.“

Matthew sa zasmial, ale Cordelia sa neubránila úvahám. Budú spolu cestovať do samotného srdca pekla? Čo tým, preboha, myslel?

* * *

Na druhý deň Lucie nenašli.

Sneh nevydržal a aspoň cesty boli čisté. Balios a Xanthos sa vliekli pomedzi živé ploty bez listov a ich dych sa vo vzduchu zrážal na oblaky bielej pary. Napoludnie vošli do Lostwithielu, veľkej dedinky vo vnútrozemí, a Magnus zamieril do krčmy s názvom Vlčí jed, kde sa chcel trochu povypytovať. Vyšiel von, krútiac hlavou, a hoci sa aj tak vydali na cestu na miesto, o ktorom mu povedali, našli tam len opustený statok s prepadnutou strechou.

„Je ešte jedna možnosť,“ uvažoval Magnus, keď vliezol naspäť do koča. V čiernom obočí sa mu zachytili vločky jemného snehu, ktoré pravdepodobne zleteli zo zvyškov strechy. „Niekedy v minulom storočí istý záhadný pán z Londýna kúpil starú zničenú kaplnku na Peak Rock v rybárskej dedine Polperro. Zrekonštruoval ju a vychádza odtiaľ len zriedka. Podľa miestnych dolnosvetkých klebiet je to bosorák – z komína vraj občas v noci vychádzajú fialové plamene.“

„Myslel som, že ten bosorák mal bývať tu,“ namietol Will a ukázal na vyhorenú farmu.

„Nie všetky klebety sú pravdivé, Herondale, ale všetky treba preskúmať,“ upokojoval ho Magnus. „Do Polperra by sme mali doraziť o niekoľko hodín.“

James si v duchu vzdychol. Ďalšie hodiny, viac čakania. Ďalšie obavy – o Lucie, Matthewa aj Daisy. O svoj sen.

Prebúdajú sa.

„Zabavím vás teda príbehom,“ rozhodol Will. „Príbehom o tom, ako som na Baliosovom chrbte cváľal z Londýna do Caidair Idrisu vo Walese. Tvoja matka, James, zmizla – uniesol ju ten lotor Mortmain. Vyskočil som do Baliosovho sedla. ‚Ak si ma mal niekedy rád, Balios,‘ zvolal som, ‚nech ma teraz tvoje nohy rýchlo odnesú k drahej Tesse, skôr ako sa jej niečo stane.‘ Vonku zúrila búrka, ale búrka v mojom srdci bola ešte silnejšia...“

„Neverím, že si tento príbeh ešte nepočul, James,“ utrúsil Magnus. Obaja sedeli na jednej strane koča, lebo hneď v prvý deň cesty sa ukázalo, že Will potrebuje celú druhú stranu na svoje dramatické gestá.

Pre Jamesa bolo zvláštne, že celý život počúval príbehy o Magnusovi a teraz s ním cestoval v takom stiesnenom priestore. Počas cesty zistil, že Magnus je napriek svojim prepracovaným kostýmom a teatrálnym spôsobom, ktoré znepokojili viacero hostinských, prekvapivo pokojný a praktický.

„Naozaj som ho nepočul,“ odpovedal James. „Nepočul som ho od minulého štvrťka.“

Neprezradil, že ho vlastne celkom potešilo, keď si ho mohol znovu vypočuť. Bol to príbeh, ktorý Will často rozprával svojim deťom. Lucie ho ako malá zbožňovala: páčila sa jej predstava, že Will nasledoval hlas srdca a uháňal na pomoc ich matke, o ktorej ešte nevedel, že ho tiež ľúbi.

James si oprel hlavu o okno koča. Výhľad pôsobil dramaticky – naľavo od nich sa zvažovali útesy a pod nimi hučal búrlivý príboj. Ocelovomodré vlny narážali na skaly, ktoré načahovali hrboľaté prsty ďaleko do sivomodrého mora. V dialke na myse sa týčil kostol, ktorého výrazná silueta sa črtala na oblohe. Jeho sivá veža ktovieprečo pôsobila nesmierne osamelo, akoby bola od všetkého nekonečne ďaleko.

V ušiach mu ako pieseň znel otcov hlas. Ten príbeh mu bol známy ako uspávanka. James sa neubránil spomienke na to, ako mu Cordelia čítala Gandževího. Jej obľúbená báseň bola o osudom skúšaných milencoch Layle a Madžnunovi. Hlas mala jemný ako zamat. *A keď jej luna prežiarila tvár, získala tisíc srdc a vzdor či štít nemohli pred jej mocou ochrániť. A volala sa Layla.*

Cordelia sa naňho usmiala ponad stôl v pracovni. Rozložili šach a ona v pôvabnej ruke držala slonovinového koňa. Žiara ohňa dopadala na jej vlasy, ktoré vyzerali ako aureola z plameňov a zlata. „Šach je perzská hra,“ vysvetlila mu. „*Bia ba man bazi kon.* Zahraj sa so mnou, James.“

„*Cheili košgeli,*“ odvetil. Tie slová mu zišli na um ľahko. Bola to prvá vec, čo sa naučil po perzsky, no svojej manželke ich nikdy predtým nepovedal. *Si taká krásna.*

Začervenala sa. Plné červené pery sa jej zachveli. Oči mala také tmavé, až sa jagali – boli ako čierne hady, ktoré sa pohybovali a útočili, cvakali tesákmi...